

Sygn. akt III AUa 1214/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r. w Szczecinie

sprawy T. K. (1) i M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o ustalenie nieistnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji ubezpieczonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 października 2013 r. sygn. akt IV U 807/11

1. oddała apelacje,
2. zasądza od T. K. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej,
3. zasądza od M. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUa 1214/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., decyzjami

z 10 czerwca 2011 r. stwierdził obowiązek podlegania M. K. i T. K. (1) ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od 1 września 2009 r. Jednocześnie ustalono za ubezpieczonych, jako osoby prowadzące działalność gospodarczą, podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz

Pracy od 1 września 2009 r. do 31 maja 2011 r. w wysokości, którą przedstawiono w formie odpowiedniego wykazu. W uzasadnieniach decyzji wskazano, że ubezpieczeni prowadzą działalność gospodarczą zgłoszoną przed 1 stycznia 1999 r., jednakże 28 września 2009 r. wyrejestrowali się z ubezpieczeń społecznych i z ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 1 września 2009 r. w związku z podjęciem zatrudnienia u angielskiego pracodawcy, na terenie Wielkiej Brytanii. W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, brak jest jednak zdaniem organu rentowego możliwości stwierdzenia, czy faktycznie świadczyli oni pracę na terenie Wielkiej Brytanii, a w szczególności, czy z tego tytułu podlegają brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

M. K. i T. K. (1) wnieśli odwołania od powyższych decyzji.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie obu odwołań i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Postanowieniem z 5 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych połączył sprawy z odwołań M. K. i T. K. (1) do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z 25 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił oba odwołania oraz zasądził od M. K. i T. K. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwoty po 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że M. K. oraz T. K. (1) na terenie Polski prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki jawnej i komandytowej. Działalność gospodarcza założona została przed 1 stycznia 1999 r. i z tytułu jej prowadzenia podlegali oni obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Jednocześnie w celach zarobkowych, wyjeżdżają oni na terytorium Wielkiej Brytanii. M. K. z dniem 31 marca 2012 r. zakończyła pracę w Wielkiej Brytanii. W związku z wymienioną okolicznością, 28 września 2009 r. ubezpieczeni złożyli dokument ZUS ZWUA dotyczący wyrejestrowania się z ubezpieczeń społecznych i z ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski od dnia 1 września 2009 r. Ubezpieczeni na okoliczność podejmowania pracy zarobkowej na terenie Wielkiej Brytanii posiadają prywatną dokumentację pracowniczą oraz związaną z ich czasowym zamieszkiwaniem na terenie Wielkiej Brytanii - umowę o pracę, odcinki płac, z której wynika, że opłacają oni jedynie składkę na narodowe ubezpieczenie zdrowotne (bez podatku ani składek na ubezpieczenia społeczne), umowę najmu nieruchomości. Ubezpieczeni mają nadany im w październiku 2011 r. numer w angielskim systemie ubezpieczeń społecznych (NINO) - SN (...) (T. K. (1)) i SN (...) (M. K.). Nadany numer nie potwierdza jednak prawa do podjęcia zatrudnienia na terenie Zjednoczonego Królestwa. Numer ten podaje się pracodawcy w chwili podjęcia zatrudnienia, w celu odprowadzenia właściwej kwoty podatku oraz składek na ubezpieczenie społeczne. Jednocześnie nie posiadają oni wymaganego przepisami prawa potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii. Królewski Urząd Podatkowy i Celny (HMR&C) nie wystawił im bowiem dokumentu (formularza) A1, stwierdzającego wyżej wymienioną okoliczność, jak również nie otrzymała go firma księgowa (...) z L., która zajmuje się sprawami księgowymi ubezpieczonych na terenie Anglii. W związku ze zmianą przepisów prawa, 26 kwietnia 2010 r., organ rentowy pouczył ubezpieczonych, że od

1 stycznia 2009 r. wspólnicy spółki cywilnej, jawnej, partnerskiej i komandytowej, dla których dotychczasowym płatnikiem składek była spółka, zobowiązani są pełnić rolę płatnika składek na własne ubezpieczenie. W związku z powyższym, wspólnicy wymienionych spółek powinni zostać wyrejestrowani z ubezpieczeń przez spółkę, a następnie powinni samodzielnie zgłosić się na odrębnych kontach jako płatnicy składek na własne ubezpieczenie. Ponadto poinformowano ubezpieczonych, że osoba prowadząca działalność gospodarczą w Polsce i jednocześnie zatrudniona w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, będzie podlegać jedynie ustawodawstwu państwa, w którym wykonuje zatrudnienie. Jednakże na potwierdzenie tego faktu osoba ta zobowiązana jest przedłożyć dokument E 101 (zaświadczenie dotyczące ustawodawstwa właściwego) potwierdzony przez właściwą instytucję ubezpieczeniową państwa zatrudnienia. Z uwagi na brak przedłożenia tego formularza przez ubezpieczonych, 24 stycznia 2011 r. organ rentowy wszczął postępowania wyjaśniające w sprawie ustalenia podlegania ubezpieczeniom społecznym przez T. K. (1) i M. K.. Ponownie poproszono ich o dostarczenie dokumentu E 101 lub obowiązującego od 1 maja 2010 r. dokumentu A1, przetłumaczonych dokumentów potwierdzających podleganie ubezpieczeniom społecznym

w Wielkiej Brytanii lub złożenie korekt dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych z naliczonymi składkami za osoby prowadzące działalność

oraz należnych składek wraz z odsetkami liczonymi na dzień wpłaty włącznie.

W konsekwencji, w oparciu o powyższe, oraz z uwagi na brak przedłożenia przez ubezpieczonych formularza E101/A1, wydano zaskarżone decyzje. W toku prowadzonego postępowania z odwołania ubezpieczonych, Sąd Okręgowy zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w D., czy ubezpieczeni złożyli zeznania podatkowe za lata 2009-2011, jeżeli tak, to czy w zeznaniach tych wykazali przychody z tytułu prowadzonej działalności- gospodarczej, czy byli podatnikami VAT i czy informowali US o przychodach osiągniętych z tytułu wykonywania pracy zarobkowej na terenie Wielkiej Brytanii, a jeżeli tak, to za jakie lata. W odpowiedzi Naczelnik US poinformował, że zarówno M. K., jak i T. K. (1) złożyli zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT-36 za lata 2009-2011, w których wykazali przychód z prowadzonej działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki jawnej i komandytowej, które były podatnikami VAT. W zeznaniach tych nie wykazali jednak przychodów osiągniętych w Wielkiej Brytanii. W dniu 7 sierpnia 2012 r. organ rentowy zwrócił się do National Insurance Contribution Office, aby udzieliło odpowiedzi, czy M. K. i T. K. (1) podlegają ustawodawstwu Wielkiej Brytanii w zakresie zabezpieczenia społecznego, gdyż sami ubezpieczeni dotychczas nie przedłożyli formularza A1 (zaświadczenie dotyczące ustalenia właściwego ustawodawstwa potwierdzonego przez właściwą instytucję ubezpieczeniową państwa zatrudnienia). W dniu 18 października 2012 r. Królewski Urząd Podatkowy i Celny poinformował, że zwrócił się do ubezpieczonych o udzielenie wyjaśnień w sprawie i po ich uzyskaniu, odpowiedzą na wniosek organu rentowego. Jednocześnie 4 października 2012 r. HMR&C zwróciło się do ubezpieczonych o podanie szczegółowych informacji na temat pracy i pobytu na terenie Wielkiej Brytanii. Ubezpieczeni 22 stycznia 2013 r. (dot. T. K. (1)) oraz w dniu 29 stycznia 2013 r. (dot. M. K.) otrzymali informacje, że z ich danych wynika, iż posiadają okres składkowy, jednakże nie mają opłaconych składek na to ubezpieczenie. Jednak, 1 marca 2013 r. HMR&C pisemnie poinformował organ rentowy, że zarówno pracodawca (...), jak i ubezpieczeni, nie przekazali temu urzędowi informacji, które pozwalałyby ustalić ich sytuację w odniesieniu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w tym kraju, jak też wystawić formularza A1. W konsekwencji Urząd ten stwierdził, że ubezpieczeni nie podlegali przepisom o ubezpieczeniu społecznym w Wielkiej Brytanii w okresie od 1 września 2009 r. i dalej.

Sąd I instancji zważył, że oba odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie. Stwierdził, że w niniejszej sprawie istotą sporu było ustalenie, czy ubezpieczeni w okresie od 1 września 2009 r. podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski. Zgodnie bowiem z twierdzeniem ubezpieczonych, w tym okresie do nadal (w stosunku do T. K. (1)) oraz do 31 marca 2012 r. (w stosunku do M. K.), byli - (zaś ubezpieczony nadal jest) - pracownikami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę na terenie Wielkiej Brytanii i z tego tytułu podlegali w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym w tym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

W konsekwencji, byli oni wyłączeni z podlegania polskiemu ustawodawstwu w tym zakresie. Organ rentowy twierdził zaś, że jedynym wiarygodnym dowodem stwierdzającym fakt podlegania danej osoby ubezpieczeniom społecznym poza granicami Polski jest przedłożenie formularza A101, a od 1 maja 2010 r. formularza A1, wystawionego przez odpowiednią instytucję państwa członkowskiego Unii Europejskiej (w sytuacji Wielkiej Brytanii - Królewski Urząd Podatkowy i Celny). Ubezpieczeni zaś nie legitymują się takim dokumentem.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 14 c ust.5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we

Wspólnocie, osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Nadto,

1 maja 2010 r. weszła w życie reforma systemu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. w miejsce rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia

społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, w unijnym porządku prawnym zajęły odpowiednio rozporządzenie Rady

i Parlamentu Europejskiego (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (opubl. Dz.U.UE L z dnia

30 kwietnia 2004 r.) - jako nowe rozporządzenie podstawowe oraz rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego - jako nowe rozporządzenie wykonawcze. Zgodnie zaś

z treścią art. 13 ust. 3 wyżej wymienionego rozporządzenia nr 883/2004 - osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. Jednocześnie, na osobach objętych art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z treścią jego art. 13 ust. 5, spoczywają obowiązki informacyjne, których wykonanie ma znaczenie dla nabycia i realizacji prawa do określonych świadczeń. Procedura dotycząca stosowania art. 13 została określona w art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

Zgodnie z treścią art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna

z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, przed upływem tego dwumiesięcznego terminu, o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo

lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego. Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa

w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej.

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 2 rozporządzenia 987/2009, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy, instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. Do poświadczenia mającego zastosowanie, zgodnie z powoływanymi wyżej przepisami, ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, stosowane jest „zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej”, tj. formularz A1 (do 31 maja 2010 r. formularz A101, który potwierdzał tożsame okoliczności).

Sąd I instancji stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie ubezpieczeni

29 września 2009 r. złożyli dokument ZUS ZWUA dotyczący wyrejestrowania

z ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podając, że od 1 września 2009 r. jako pracownicy zatrudnieni na umowę o pracę, winni oni podlegać ubezpieczeniom społecznym, zgodnie z ustawodawstwem Wielkiej Brytanii. Nie przedłożyli oni jednak wymaganego formularza A101/A1. Wszczęte zaś

postępowanie wyjaśniające przez organ rentowy związane z obowiązkiem podlegania przez M. K. i T. K. (1) ubezpieczeniom społecznym wykazało, że ubezpieczeni nie podlegają ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii, a tym samym, nadal winni opłacać składki z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce.

W ocenie Sądu Okręgowego, istotnym jest, że w sprawie ubezpieczonych, organ rentowy podjął współpracę ze swoim odpowiednikiem w Wielkiej Brytanii

(tj. Królewskim Urzędem Podatkowym i Celnym), która to instytucja stanowczo odmówiła potwierdzenia podlegania wnioskodawców ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa tego kraju, odmawiając wydania formularza A1.

Sąd I instancji, po zapoznaniu się z całą dokumentacją zebraną w sprawie zważył, iż ubezpieczeni nie wywiązali się z ciężącego na nich obowiązku należytego dowodzenia swoich racji, tym samym nie udowodnili oni w sposób jednoznaczny, kategorię i niebudzący żadnych wątpliwości, iż faktycznie w okresie od 1 września 2009 r. podlegali ustawodawstwu Wielkiej Brytanii w zakresie ubezpieczeń społecznych. Przedłożone umowy o pracę mają bowiem standardowy charakter, przy czym Sąd Okręgowy zauważył, że w żadnym miejscu imiennie nie podaje się żadnej osoby z imienia i nazwiska, która ma reprezentować pracodawcę ubezpieczonych, zaś pod określeniem „director” widnieją różne podpisy.

Z przedłożonych odcinków płac nie wynika również, że ubezpieczeni opłacali podatki i składki na ubezpieczenia społeczne w Wielkiej Brytanii. Uwidoczniona została tylko składka na narodowe ubezpieczenia zdrowotne. Sąd Okręgowy zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w D. z zapytaniem, czy ubezpieczeni wykazywali przychód z tytułu pracy za granicą, czego jednak nie czynili w okresie objętym sporem (lata 2009-2011). Ubezpieczeni przedłożyli również dokumenty związane z nadaniem im własnego numeru w angielskim systemie ubezpieczeń społecznych, jednakże wynika z nich, że numer ten nie stwierdza faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym, lecz ma charakter ewidencyjny i należy go podawać każdoczesnemu pracodawcy w celu prawidłowego odprowadzania składek. Ponadto przedłożyli oni zaświadczenie ze stycznia 2013 r. z Królewskiego Urzędu Podatkowego i Celnego, w którym stwierdzono, że chociaż można ustalić im lata składowe, to jednak składki na ubezpieczenia społeczne nie zostały opłacone

i w związku z tym wskazano daty ich ewentualnej płatności. Jednocześnie w marcu 2013 r. ta sama instytucja ostatecznie odmówiła polskiemu organowi rentowemu potwierdzenia, w stosunku do ubezpieczonych, podlegania ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa Wielkiej Brytanii, na co Sąd Okręgowy zwrócił już uwagę w pierwszej kolejności.

Sąd Okręgowy stwierdził, że formularz A1 (a wcześniej A101), jest jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania. Tym samym zgodzić należy się z organem rentowym, że nie ma on podstaw prawnych do podważania ustaleń swego angielskiego odpowiednika, który konsekwentnie odmawia ubezpieczonym wystawienia formularza A1.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zważył, że nie jest on uprawniony do podważania stanowiska Królewskiego Urzędu Podatkowego i Celnego w Wielkiej Brytanii, który w oparciu o własne ustalenia, odmówił ubezpieczonym wystawienia formularza A1. Postępowanie takie byłoby niezgodne z przyjętymi przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasadami, w tym wskazaną przez Trybunał

w Luksemburgu zasadą lojalnej współpracy. Sąd I instancji wskazał ponadto, że wymieniona instytucja może zmienić wcześniej wyrażone stanowisko w sytuacji należytego udowodnienia przez ubezpieczonych, że praca na terenie Wielkiej Brytanii była faktycznie wykonywana w sposób, który powoduje obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa tego kraju.

Sąd Okręgowy orzekł kosztach postępowania, zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności strony za wynik procesu (art. 98 k.p.c). Tym samym, na podstawie przepisu § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 490), uwzględniając duży nakład pracy pełnomocnika organu.

Apelację od powyższego wyroku złożyli T. K. (1) i M. K.. T. K. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt 2 i 3 sentencji, zaś M. K. w zakresie pkt 1 i 3 sentencji. Nadto, treść obydwu apelacji była tożsama. Zarzucili:

1) nierozpoznanie istoty sprawy przejawiające się brakiem zbadania, jakiemu ustawodawstwu podlegali ubezpieczeni z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w spornym okresie, co było konsekwencją uznania przez Sąd I instancji, iż sąd nie jest uprawniony do podważania stanowiska Królewskiego Urzędu Podatkowego i Celnego w Wielkiej Brytanii odmawiającego wystawienia formularza A1, podczas gdy Sąd I instancji ma obowiązek dokonania własnych ustaleń faktycznych, a odmowa wystawienia formularza A1 nie stoi temu na przeszkodzie;

2) naruszenie przepisu postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na niedokonaniu wszechstronnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie skutkujące błędnym ustaleniem, iż:

a) ubezpieczeni podlegali w okresie od 1 września 2009 r. obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski, podczas gdy w spornym okresie zatrudnieni byli na umowę o pracę na terenie Wielkiej Brytanii i tam posiadali okresy składkowe, a zatem podlegali oni temu ubezpieczeniu;

b) ubezpieczeni nie udowodnili w sposób jednoznaczny, kategorię i niebudzący żadnych wątpliwości, iż faktycznie w okresie od 1 września 2009 r. podlegali ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych podczas gdy przedłożyli liczne i bezsporne dokumenty na okoliczność tego, iż świadczyli pracę na rzecz brytyjskiego pracodawcy i podlegali ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa tego kraju,

c) brak dokumentu w postaci formularza A1 (wcześniej A101) jest potwierdzeniem braku podlegania ubezpieczeniom, podczas gdy istnienie takiego dokumentu jest jednym z dowodów na podleganie ubezpieczeniom, a jego brak nie implikuje wprost, że ubezpieczeni nie podlegali temu ubezpieczeniu, w szczególności gdy na gruncie rozstrzyganej sprawy, okoliczności podlegania ubezpieczeniu w Wielkiej Brytanii potwierdzają inne dowody;

d) istnieje prymat dowodu w postaci formularza A1 (wcześniej A101), podczas gdy w polskim procesie cywilnym nie istnieje jednak prymat dowodu z tego rodzaju dokumentu, a więc strona może wykazywać swoje racje również za pomocą innych dokumentów oraz innych środków dowodowych;

e) organ rentowy w Wielkiej Brytanii, tj. Królewski Urząd Podatkowy i Celny stanowczo odmówił potwierdzenia podlegania przez M. i T. K. (1) ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa tego kraju, podczas gdy odpowiedź brytyjskiej instytucji zawiera liczne błędy informacyjne, co skutkuje brakiem rzetelności oraz wiarygodności tego dokumentu;

f) ubezpieczeni nie podlegali ubezpieczeniu w Wielkiej Brytanii, co miałyby wynikać z zaświadczenia z marca 2013 r., podczas gdy treść tego zaświadczenia jest sprzeczna z zaświadczeniem ze stycznia 2013 r. z którego wynika, iż posiadają oni okresy składkowe z czego wynika, iż podlegali ona temu ubezpieczeniu w tym państwie;

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonego

w niniejszym postępowaniu dowodu polegającego na ponownym zobowiązaniu organu rentowego do skierowania zapytania do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z uwagi na fakt, iż wcześniejsze zapytanie nie zawierało wszelkich niezbędnych informacji typu wymaganego NIN (National Insurance Number), umożliwiającego zidentyfikowanie brytyjskiemu urzędowi, czy M. K. podlega przedmiotowemu ubezpieczeniu w Wielkiej Brytanii;

- art. 231 k.p.c. poprzez brak uznania, iż istnieje domniemanie objęcia ubezpieczeniem społecznym w Wielkiej Brytanii, pomimo iż wnioski ten wynika z ustalonych faktów w sprawie, takich jak: wykonywanie pracy w Wielkiej

Brytanii w spornym okresie, umowa o pracę na czas nieokreślony z brytyjskim pracodawcą, certyfikat potwierdzający zatrudnienie, paylipsy, potwierdzenie zamieszkania na terytorium Wielkiej Brytanii, zaświadczenie o nadanym numerze NIN, posiadanie lat składkowych;

- art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. poprzez niepodjęcie istotnych czynności w celu ustalenia właściwego ustawodawstwa;

4) Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię: art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez przyjęcie, iż ubezpieczeni byli zobowiązani,

(pomimo tego, iż przedłożyli liczne dokumenty potwierdzające podleganie ubezpieczeniu społecznemu w Wielkiej Brytanii), do przedłożenia formularza A1, mającego świadczyć o tym, iż podlegają oni brytyjskiemu ubezpieczeniu społecznemu

i w konsekwencji błędne przyjęcie, że to na nich spoczywał ciężar udowodnienia, że podlegają ustawodawstwu brytyjskiemu, podczas gdy obowiązek taki nie ciążył na ubezpieczonych, lecz na organie rentowym. Ponadto z powyższego przepisu nie wynika, aby ubezpieczona była zobowiązana do przedłożenia formularza A1.

W związku z powyższym, apelujący wnieśli o: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o: zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie, że w spornym okresie M. K. i T. K. (1) nie podlegali obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski. Ponadto wnieśli o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie obydwu apelacji oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje ubezpieczonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytoczenia.

Zgodnie z treścią art. 14 c ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie - osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Od 1 maja 2010 r. powyższe rozporządzenie zostało zastąpione nowym rozporządzeniem. I tak, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 11 ust. 1 (tyt. II – określanie mającego zastosowanie ustawodawstwa) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE z dnia 30 kwietnia 2004 r., Nr 166, poz. 1) - osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami niniejszego tytułu. W myśl art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia - osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie

z przepisami ust. 1. Sąd Apelacyjny wskazuje zatem, że M. K. i T. K. (1) podlegaliby ustawodawstwu Wielkiej Brytanii, gdyby w sposób wiarygodny wykazali, że byli zatrudnieni na podstawie umowy o pracę z pracodawcą brytyjskim, który opłacał składki na ubezpieczenia społeczne z tego tytułu. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do ustalenia, czy ubezpieczeni wykonywali pracę najemną w innym Państwie Członkowskim i czy pracodawca brytyjski opłacał z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L z dnia 30 października 2009 r. Nr 284., poz. 1) – osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Nadto - wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego (art. 16 ust. 2 rozp. wykonawczego). Tymczasowe określenie ustawodawstwa staje się ostateczne w ciągu 2 miesięcy – zainteresowana instytucja może w ciągu 2 miesięcy zmienić zatem opinię w tej kwestii. W myśl art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy, instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. Do poświadczenia mającego zastosowanie, zgodnie z powoływanymi wyżej przepisami, ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, stosowane jest „zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej”, tj. formularz A1 (do 31 maja 2010 r. formularz E101, który potwierdzał tożsame okoliczności). Formularz A1 jest jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania.

Należy wskazać, że ZUS podjął współpracę ze swoim odpowiednikiem w Wielkiej Brytanii (Królewskim Urzędem Podatkowym i Celnym), która to instytucja odmówiła potwierdzenia podlegania M. K. i T. K. (1) ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa tego kraju, odmawiając wydania formularza A1. W pismach z 1 i 4 marca 2013 r. HMR&C pisemnie poinformował organ rentowy, że zarówno pracodawca (...), jak i ubezpieczeni, nie przekazali temu urzędowi informacji, które pozwalałyby ustalić ich sytuację w odniesieniu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w tym kraju oraz wystawić formularz A1. W ocenie Sądu Odwoławczego, błędy w piśmie dotyczącym M. K. są pomyłkami pisarskimi i nie wpływają na zasadniczą treść pisma. Jak wskazał trafnie Sąd Okręgowy - dokonując oceny okoliczności faktycznych dla potrzeb określenia właściwego ustawodawstwa z dziedziny zabezpieczenia społecznego dla celów wydania zaświadczenia A1, instytucja je wydająca może wziąć pod uwagę, oprócz brzmienia umowy o pracę, czynniki takie jak: sposób, w jaki uprzednio były w praktyce wykonywane podobne umowy tego rodzaju między pracodawcą a pracownikiem, okoliczności zawarcia owych umów lub ogólniej - cechy charakterystyczne i metody prowadzenia działalności przez dane przedsiębiorstwo w zakresie, w jakim czynniki te mogą rzucić światło na rzeczywisty charakter rozpatrywanej pracy. Ostatecznie instytucja, która już wydała zaświadczenie (lub odmówiła jego wydania), ma obowiązek ponownie rozważyć zasadność jego wydania i ewentualnie cofnąć je, jeżeli instytucja właściwa państwa członkowskiego, w którym pracownik najemny świadczy pracę, wyrazi wątpliwości co do prawdziwości faktów będących podstawą wydania zaświadczenia.

Nie powtarzając orzecznictwa przywołanego przez Sąd Okręgowy, Sąd Odwoławczy wskazuje, że brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, która odmówiła wystawienia formularza A1 w stosunku do ubezpieczonych, gdyż byłoby to sprzeczne zasadą lojalności między państwami członkowskimi.

Warto wskazać, że w orzecznictwie przyjmuje się, że zaświadczenie A1 nie jest jedynym dopuszczalnym dowodem podlegania systemowi zabezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego. Można wykazywać powyższą okoliczność również innymi środkami dowodowymi (por. wyrok SA w Białymstoku z 23 stycznia 2014 r., III AUa 885/13, Lex nr 1422318). Sąd Odwoławczy podkreśla jednak, że odmowa wystawienia powyższego dokumentu stanowi

istotną okoliczność, ponieważ decyzja ta poprzedzona była przeprowadzeniem postępowania wyjaśniającego przez Królewski Urząd Podatkowy i Celny. Zgodnie zaś z treścią art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału. Sądy I i II instancji miały zatem prawo w niniejszym postępowaniu ocenić swobodnie, jakie znaczenie nadać odmowie wystawienia zaświadczenia A1 przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową, w kontekście całego zebranego materiału dowodowego – w tym dokumentacji dostarczonej przez ubezpieczonych.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd

I instancji. Posiadana przez ubezpieczonych prywatna dokumentacja pracownicza oraz związana z ich czasowym zamieszkiwaniem na terenie Wielkiej Brytanii - umowy o pracę, odcinki płac, umowa najmu nieruchomości, a także nadany numer NIN nie stanowią wystarczającego dowodu na potwierdzenie, że w spornym okresie podlegali ustawodawstwu brytyjskiemu. W umowach o pracę w żadnym miejscu imiennie nie podaje się z imienia i nazwiska osoby, która ma reprezentować pracodawcę ubezpieczonych, a pod określeniem „director” widnieją różne podpisy.

Z umów o pracę i odcinków płac wynika, że opłacają oni jedynie składkę na narodowe ubezpieczenie zdrowotne (bez podatku ani składek na ubezpieczenia społeczne). Nadane numery NIN nie potwierdzają natomiast prawa do podjęcia zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii - numer ten podaje się pracodawcy w chwili podjęcia zatrudnienia, w celu odprowadzenia właściwej kwoty podatku oraz składek na ubezpieczenie społeczne. W zaświadczeniach ze stycznia 2013 r. z Królewskiego Urzędu Podatkowego i Celnego stwierdzono, że chociaż można ustalić M.

i T. K. (1) lata składkowe, to jednak składki na ubezpieczenia społeczne nie zostały opłacone i w związku z tym wskazano daty ich ewentualnej płatności. Nadto, w piśmie z 15 maja 2012 r., naczelnik US poinformował, że zarówno M. K., jak i T. K. (1) złożyli zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT-36 za lata 2009-2011, w których wykazali przychód z prowadzonej działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki jawnej i komandytowej, które były podatnikami VAT. W zeznaniach tych nie wykazali jednak przychodów osiągniętych w Wielkiej Brytanii.

W pismach - decyzjach z 1 i z 4 marca 2013 r. Królewski Urząd Podatkowy

i Celny wskazał wyraźnie, że T. K. (1) i M. K. oraz pracodawca – (...) – nie przekazali żądanych przez tę instytucję informacji. W związku z tym, niemożliwe było wyjaśnienie wątpliwości dotyczących tego, czy apelujący

w ogóle są faktycznie zatrudnieni u wskazywanego pracodawcy. Niemożliwe zatem stało się dla brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej ustalenie, że T. K. (1)

i M. K. podlegali w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym

w Wielkiej Brytanii oraz wystawienie zaświadczeń A1. Instytucja wskazała przy tym, że jeśli ubezpieczeni nie zgadzają się z powyższymi decyzjami, to mogą się od nich odwołać, przekazując załączone pismo i wypełniony formularz CA8421. Wymieniona instytucja może zmienić wcześniej wyrażone stanowisko w sytuacji należytego udowodnienia przez ubezpieczonych, że praca na terenie Wielkiej Brytanii była faktycznie wykonywana w sposób, który powoduje obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa tego kraju. W związku z tym, że skarżący w toku postępowania przed Sądem I instancji wskazywali, że ubiegają się

o wydanie zaświadczenia A1, Sąd Odwoławczy podczas rozprawy apelacyjnej

28 sierpnia 2014 r. zobowiązał pełnomocnika wnioskodawców do wskazania

w terminie 21 dni, na jakim etapie jest postępowanie z wniosku ubezpieczonych

o wydanie przez Królewski Urząd Podatkowy i Celny zaświadczenia A1, a ponadto do podania, czy ubezpieczeni odwoływali się od decyzji wymienionej instytucji stwierdzających brak podlegania ubezpieczeniu społecznemu w Wielkiej Brytanii.

W piśmie z dnia 18 września 2014r. pełnomocnik ubezpieczonych poinformowała Sąd, że ubezpieczeni złożyli odwołanie od decyzji instytucji brytyjskiej o niepodleganiu ubezpieczeniu w Wielkiej Brytanii, podtrzymując jednocześnie swój wniosek o wydanie zaświadczenia A1.

Do dnia kolejnej rozprawy apelacyjnej, tj. do 27 stycznia 2015r. ubezpieczeni nie przedstawili zaświadczenia A1.

Z tego względu, mając na uwadze wyżej przedstawioną argumentację dotyczącą posiadanych przez apelujących dokumentów oraz braku zaświadczenia A1, zdaniem Sądu Odwoławczego należało przyjąć, że nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć jednoznacznie i bez wątpliwości, że M. i T. K. (1) w spornym okresie podlegali ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii. Jest to równoznaczne z obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd Odwoławczy podkreśla, że wszystkie ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Zatem Sąd I instancji nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny dowodów, a także ocena dowodów dokonana przez ten Sąd nie była w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Przyznanie sądowi w art. 233 § 1 k.p.c. prawa do swobodnej oceny dowodów oznacza, że do sądu należy wybór określonych środków dowodowych według mocy ich oddziaływania na przekonanie sędziowskie oraz prawo do ich oceny, która mimo że jest oceną swobodną, to jednak nie może pozostawać w sprzeczności z regułami logicznego rozumowania i wnioskowania oraz z zasadami doświadczenia życiowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 kwietnia 2010 roku, I ACa 240/10, Lex nr 628186). W związku z przedstawionymi rozważaniami, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie wystąpiła żadna z wyżej wskazanych okoliczności.

Sąd Apelacyjny akcentuje również, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów, jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W konsekwencji twierdzenie, że przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a jego pośrednie naruszenie może polegać na odmowie przeprowadzenia przez sąd dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, kiedy ocena ta była błędna (por. wyrok SN z 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, Lex nr 1228438). Sąd I instancji mógł zatem przeprowadzić selekcję dowodów, a w niniejszej sprawie nie zaszła żadna z przytoczonych okoliczności, więc zarzut ten nie mógł znaleźć uzasadnienia.

W nawiązaniu do kwestii poruszonych w apelacji, Sąd Odwoławczy podkreśla, że podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy, iż sąd drugiej instancji jest obowiązany zamieścić w swoim uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy, ale nie ma zarazem obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska odnośnie wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie SN z 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11, Lex nr 1169841, wyrok SN z 29 października 1998 r., II UKN 282/98, OSNP 1999/23/758, Lex nr 38240). Z tego względu, mimo rozbudowanych i zawierających szereg spostrzeżeń apelacji ubezpieczonych, Sąd Apelacyjny odniósł się szczegółowo do zagadnień istotnych z punktu widzenia niniejszej sprawy i poprzestał na ogólnym nieuwzględnieniu podnoszonych w sprawie okoliczności drugorzędnych.

Reasumując, skarżący podlegaliby ustawodawstwu Wielkiej Brytanii, gdyby w wiarygodny sposób wykazali, że byli zatrudnieni na podstawie umowy o pracę z pracodawcą brytyjskim, który opłacał składki na ubezpieczenie społeczne z tego tytułu, co – jak wynika z powyższej argumentacji – nie zostało wykazane. A zatem, do sytuacji skarżących jako do osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą zastosowanie znajduje art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Apelujący podlegają zatem w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, a nadto zdrowotnemu.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Odwoławczy orzekł, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Wysokość tych kosztów Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw.

z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490). Z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny rozpoznawał dwie apelacje organowi rentowemu należało przyznać od każdego z ubezpieczonych koszty zastępstwa procesowego.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górńska